

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο: οργάνωση και λειτουργία

Η οργάνωση και η λειτουργία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου διέπονται από τον Κανονισμό του. Τα πολιτικά όργανα, οι επιτροπές, οι αντιπροσωπείες και οι πολιτικές ομάδες καθοδηγούν τις δραστηριότητες του Κοινοβουλίου.

Νομική βάση

- Άρθρο 14 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΣΕΕ) και άρθρα 223, 224, 226, 229, 231 και 232 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ).
- [Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου](#).

Μέλη και σύνθεση

Οι γενικοί κανόνες για τη σύνθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου καθορίζονται στο άρθρο 14 παράγραφος 2 ΣΕΕ, το οποίο ορίζει ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο εκδίδει ομόφωνα, έπειτα από πρωτοβουλία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και με την έγκρισή του, απόφαση για τον καθορισμό της σύνθεσης. Αναφέρει επίσης ότι το Κοινοβούλιο απαρτίζεται κατά μέγιστο όριο από 751 αντιπροσώπους των πολιτών της ΕΕ (750 βουλευτές συν τον Πρόεδρο). Επιπλέον, η εκπροσώπηση των πολιτών είναι «αναλογική κατά φθίνουσα τάξη», με ελάχιστο όριο έξι μελών ανά κράτος μέλος. Κανένα κράτος μέλος δεν μπορεί να έχει περισσότερες από 96 έδρες.

Η έννοια της φθίνουσας αναλογικότητας σημαίνει ότι, μολονότι οι έδρες στο σύνολό τους κατανέμονται βάσει του πληθυσμού κάθε κράτους μέλους, τα κράτη μέλη με μεγαλύτερο πληθυσμό δέχονται να υποεκπροσωπούνται ώστε να υπάρχει καλύτερη εκπροσώπηση των κρατών μελών με μικρότερο πληθυσμό: όσο μεγαλύτερη είναι η χώρα, τόσο μικρότερος είναι ο αριθμός των εδρών σε σχέση με τον πληθυσμό της. Η έννοια αυτή καθορίστηκε περαιτέρω στις διαδοχικές αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου βάσει του άρθρου 14 παράγραφος 2 ΣΕΕ από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισαβόνας.

Οι επόμενες εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θα διεξαχθούν από τις 6 έως τις 9 Ιουνίου 2024. Στις 22 Σεπτεμβρίου 2023, σε συνέχεια του νομοθετικού ψηφίσματος του Κοινοβουλίου της 15ης Ιουνίου 2023, σχετικά με τη σύνθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, το Συμβούλιο εξέδωσε απόφαση για τον καθορισμό της σύνθεσης του Κοινοβουλίου, αυξάνοντας τον συνολικό αριθμό των εδρών στο Κοινοβούλιο από 705 σε 720. Ο αριθμός των βουλευτών του ΕΚ που θα εκλεγούν ανά κράτος μέλος έχει ως εξής:

Βέλγιο	22
Βουλγαρία	17
Τσεχική Δημοκρατία	21
Δανία	15
Γερμανία	96
Εσθονία	7
Ιρλανδία	14
Ελλάδα	21
Ισπανία	61
Γαλλία	81
Κροατία	12
Ιταλία	76
Κύπρος	6
Λετονία	9
Λιθουανία	11
Λουξεμβούργο	6
Ουγγαρία	21
Μάλτα	6
Κάτω Χώρες	31
Αυστρία	20
Πολωνία	53
Πορτογαλία	21
Ρουμανία	33
Σλοβενία	9
Σλοβακία	15
Φινλανδία	15
Σουηδία	21

Κάθε φορά μετά τις εκλογές, το Κοινοβούλιο πρέπει να συνέλθει αυτοδικαίως την πρώτη Τρίτη μετά την παρέλευση ενός μήνα ([πράξη της 20ής Σεπτεμβρίου 1976](#)). Σύμφωνα με το άρθρο 229 παράγραφος 1 ΣΛΕΕ, το Κοινοβούλιο πρέπει επίσης να συνεδριάζει, αυτοδικαίως, τη δεύτερη Τρίτη του Μαρτίου κάθε έτους.

Οργάνωση

A. Πρόεδρος

Σύμφωνα με τον Κανονισμό του Κοινοβουλίου, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου εκλέγεται μεταξύ των βουλευτών για θητεία δύομισι ετών με δυνατότητα ανανέωσης (άρθρο 19 του Κανονισμού). Ο Πρόεδρος εκπροσωπεί το όργανο εκτός Κοινοβουλίου και στις σχέσεις του με τα άλλα θεσμικά όργανα της ΕΕ. Ο Πρόεδρος διευθύνει τις συζητήσεις στην ολομέλεια και διασφαλίζει την τήρηση του Κανονισμού του Κοινοβουλίου. Κατά την έναρξη κάθε συνεδρίασης του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εκφράζει την άποψη και τους προβληματισμούς του Κοινοβουλίου για τα σημεία της ημερήσιας διάταξης και άλλα θέματα. Αφού εγκριθεί ο προϋπολογισμός της

ΕΕ από το Κοινοβούλιο, ο Πρόεδρος τον υπογράφει και τον καθιστά έτσι εκτελεστό. Ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου, από κοινού με τον Πρόεδρο του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπογράφει όλες τις νομοθετικές πράξεις που εγκρίνονται στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας. Ο Πρόεδρος μπορεί να αντικατασταθεί από έναν εκ των 14 Αντιπροέδρων, σύμφωνα με το άρθρο 23 του Κανονισμού.

B. Ολομέλεια

Η ολομέλεια είναι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με τη στενή έννοια και οι συνεδριάσεις της πραγματοποιούνται υπό την προεδρία του Προέδρου. Το Κοινοβούλιο συνεδριάζει σε ολομέλεια κάθε μήνα στο Στρασβούργο (εκτός από τον Αύγουστο), για μια περίοδο συνόδου που διαρκεί τέσσερις ημέρες, από τη Δευτέρα έως την Πέμπτη. Πρόσθετες σύνοδοι πραγματοποιούνται στις Βρυξέλλες. Η περίοδος συνόδου υποδιαιρείται σε ημερήσιες συνεδριάσεις (άρθρο 153 του Κανονισμού). Οι θέσεις των βουλευτών στην αίθουσα συνεδριάσεων αποφασίζονται βάσει της πολιτικής τους τοποθέτησης, από τα αριστερά προς τα δεξιά, έπειτα από συμφωνία μεταξύ των προέδρων των ομάδων. Ο Πρόεδρος κηρύσσει την έναρξη της συνεδρίασης, κάποιες φορές με έναν φόρο τιμής ή μια ομιλία για θέματα της επικαιρότητας. Ο Πρόεδρος επικουρείται σε αυτό το καθήκον από τους 14 Αντιπροέδρους, που μπορούν να αναλαμβάνουν την προεδρία. Η Επιτροπή και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης λαμβάνουν μέρος στις συνεδριάσεις ώστε να διευκολύνουν τη συνεργασία μεταξύ των θεσμικών οργάνων στη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Έπειτα από αίτημα του Κοινοβουλίου, μπορεί να ζητηθεί από τους εκπροσώπους των δύο οργάνων να προβούν σε δηλώσεις ή να περιγράψουν τις δραστηριότητές τους.

Γ. Πολιτικά όργανα

Τα πολιτικά όργανα του Κοινοβουλίου περιλαμβάνουν το Προεδρείο (άρθρο 24 του Κανονισμού – ο Πρόεδρος και οι 14 Αντιπρόεδροι), τη Διάσκεψη των Προέδρων (άρθρο 26 του Κανονισμού – ο Πρόεδρος και οι πρόεδροι των πολιτικών ομάδων), τους πέντε Κοσμήτορες (άρθρο 28 του Κανονισμού – υπεύθυνοι για διοικητικής και οικονομικής φύσης θέματα που αφορούν τους βουλευτές), τη Διάσκεψη των Προέδρων των Επιτροπών (άρθρο 29 του Κανονισμού) και τη Διάσκεψη των Προέδρων των Αντιπροσωπειών (άρθρο 30 του Κανονισμού). Η θητεία του Προέδρου, των Αντιπροέδρων και των Κοσμητόρων, καθώς και των προέδρων των επιτροπών και των αντιπροσωπειών, διαρκεί δύομισι έτη (άρθρο 19 του Κανονισμού).

Δ. Επιτροπές και αντιπροσωπείες

Οι βουλευτές συμμετέχουν σε 20 επιτροπές, τρεις υποεπιτροπές και 39 αντιπροσωπείες (διακοινοβουλευτικές αντιπροσωπείες και αντιπροσωπείες σε μικτές κοινοβουλευτικές επιτροπές, επιτροπές κοινοβουλευτικής συνεργασίας και πολυμερείς κοινοβουλευτικές συνελεύσεις)^[1]. Το Κοινοβούλιο αποστέλλει επίσης αντιπροσωπεία στη Συνέλευση Ίσης Εκπροσώπησης που συγκροτήθηκε στο πλαίσιο της συμφωνίας μεταξύ των κρατών Αφρικής, Καραϊβικής και Ειρηνικού και της ΕΕ^[2]. Μπορεί επίσης να συγκροτεί ειδικές επιτροπές (άρθρο 207 του Κανονισμού) ή εξεταστικές επιτροπές (άρθρο 226 ΣΛΕΕ και άρθρο 208 του Κανονισμού).

[1] Ο αριθμός των μελών ανά επιτροπή καθορίζεται στην παράγραφο 1 της [απόφασης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 15ης Ιανουαρίου 2020 σχετικά με την αριθμητική σύνθεση των μόνιμων επιτροπών](#) (ΕΕ C 270 της 7.7.2021, σ. 117).

[2] Βλ. τη [Συμφωνία του Κοτονού, όπως αναθεωρήθηκε στην Ουαγκαντούγκου, στις 22 Ιουνίου 2010, άρθρο 17](#).

Βάσει του άρθρου 213 του Κανονισμού, κάθε επιτροπή ή αντιπροσωπεία εκλέγει το προεδρείο της, που αποτελείται από έναν πρόεδρο και έως τέσσερις αντιπροέδρους.

Ε. Πολιτικές ομάδες

Οι βουλευτές δεν είναι μέλη εθνικών αντιπροσωπειών, αλλά υπερεθνικών πολιτικών ομάδων ανάλογα με την πολιτική τους τοποθέτηση. Βάσει του Κανονισμού του ΕΚ, κάθε πολιτική ομάδα απαρτίζεται από βουλευτές που έχουν εκλεγεί στο ένα τέταρτο τουλάχιστον των κρατών μελών και αποτελείται από τουλάχιστον 23 μέλη (άρθρο 33 του Κανονισμού). Οι πολιτικές ομάδες διεξάγουν τακτικές συνεδριάσεις κατά την εβδομάδα της συνόδου της ολομέλειας καθώς και κατά τη διάρκεια της εβδομάδας που προηγείται αυτής, ενώ πραγματοποιούν και σεμινάρια κατά τα οποία καθορίζουν τις βασικές αρχές της δράσης τους. Ορισμένες πολιτικές ομάδες αντιστοιχούν σε υπερεθνικά πολιτικά κόμματα που δραστηριοποιούνται σε επίπεδο ΕΕ.

ΣΤ. Ευρωπαϊκά πολιτικά κόμματα και ιδρύματα

Το Κοινοβούλιο συνιστά τη δημιουργία ενός περιβάλλοντος ευνοϊκού για την ανάπτυξη πραγματικά ευρωπαϊκών πολιτικών κομμάτων και ιδρυμάτων, συμπεριλαμβανομένης της έγκρισης νομοθεσίας-πλαισίου. Το άρθρο 224 ΣΛΕΕ προβλέπει νομική βάση για την έγκριση, σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία, του καθεστώτος των πολιτικών κομμάτων σε ευρωπαϊκό επίπεδο και των κανόνων για τη χρηματοδότησή τους. Το 2003 καθιερώθηκε ένα σύστημα για τη χρηματοδότηση των ευρωπαϊκών πολιτικών κομμάτων, το οποίο επέτρεψε τη σύσταση πολιτικών ιδρυμάτων σε επίπεδο ΕΕ^[3]. Κατόπιν ορισμένων καταχρηστικών πρακτικών, οι εν λόγω κανόνες τροποποιήθηκαν με τον [κανονισμό \(ΕΕ, Ευρατόμ\) 2018/673](#) της 3ης Μαΐου 2018, με σκοπό την ενίσχυση της ευρωπαϊκής διάστασης των πολιτικών κομμάτων, την εξασφάλιση δικαιότερης κατανομής των πόρων και τη βελτίωση της επιβολής των κανόνων.

Σήμερα υφίστανται τα ακόλουθα ευρωπαϊκά πολιτικά κόμματα: Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα, Κόμμα των Ευρωπαίων Σοσιαλιστών, Συμμαχία των Φιλελεύθερων και Δημοκρατών για την Ευρώπη, Ευρωπαϊκό Πράσινο Κόμμα, Κόμμα των Ευρωπαίων Συντηρητικών και Μεταρρυθμιστών, Κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, Κόμμα Ταυτότητας και Δημοκρατίας, Ευρωπαϊκό Δημοκρατικό Κόμμα, Ευρωπαϊκή Ελεύθερη Συμμαχία και Ευρωπαϊκό Χριστιανικό Πολιτικό Κίνημα. Η δράση των υπερεθνικών κομμάτων αναπτύσσεται σε στενή συνεργασία με τις αντίστοιχες πολιτικές ομάδες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Μεταξύ των πιο σημαντικών ευρωπαϊκών πολιτικών ιδρυμάτων περιλαμβάνονται: το Κέντρο Ευρωπαϊκών Σπουδών Wilfried Martens, το Ίδρυμα Ευρωπαϊκών Προοδευτικών Σπουδών, το Ευρωπαϊκό Φιλελεύθερο Φόρουμ, το Πράσινο Ευρωπαϊκό Ίδρυμα, το Ινστιτούτο Ευρωπαίων Δημοκρατών, το δίκτυο Για τη Μεταμόρφωση της Ευρώπης και η Νέα Κατεύθυνση – Ίδρυμα για την Ευρωπαϊκή Μεταρρύθμιση.

Στις 22 Νοεμβρίου 2012, το Κοινοβούλιο ενέκρινε [ψήφισμα](#) με το οποίο προέτρεπε τα ευρωπαϊκά πολιτικά κόμματα να προτείνουν υποψηφίους για την προεδρία της

[3] [Κανονισμός \(ΕΕ, Ευρατόμ\) αριθ. 1141/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2014, σχετικά με το καθεστώς και τη χρηματοδότηση των ευρωπαϊκών πολιτικών κομμάτων και των ευρωπαϊκών πολιτικών ιδρυμάτων \(ΕΕ L 317 της 4.11. 2014, σ. 1\).](#)

Επιτροπής, με σκοπό την ενίσχυση της πολιτικής νομιμότητας τόσο του Κοινοβουλίου όσο και της Επιτροπής. Οι εν λόγω ρυθμίσεις τέθηκαν σε εφαρμογή πριν από τις εκλογές του 2014, όταν για πρώτη φορά ορίστηκαν κορυφαίοι υποψήφιοι. Μετά τις εκλογές αυτές, ένας από τους κορυφαίους υποψηφίους, ο Jean-Claude Juncker, εξελέγη Πρόεδρος της Επιτροπής από το Κοινοβούλιο, στις 22 Οκτωβρίου 2014. Στην [απόφασή του της 7ης Φεβρουαρίου 2018](#), σχετικά με την αναθεώρηση της συμφωνίας-πλαίσου για τις σχέσεις μεταξύ του Κοινοβουλίου και της Επιτροπής, το Κοινοβούλιο δήλωσε ότι ήταν έτοιμο να απορρίψει κάθε υποψήφιο για την προεδρία της Επιτροπής που δεν είχε θέσει υποψηφιότητα ως κορυφαίος υποψήφιος ευρωπαϊκού πολιτικού κόμματος («Spitzenkandidat») ενόψει των ευρωπαϊκών εκλογών του 2019. Αν και τελικά απορρίφθηκε στις εκλογές του 2019, η διαδικασία του κορυφαίου υποψηφίου θεωρήθηκε ότι δημιούργησε μια ευρύτερη πλατφόρμα για συζήτηση μεταξύ των υποψηφίων, με αποτέλεσμα να αυξηθεί η διαφάνεια και η πολιτική νομιμοποίηση του ρόλου του Προέδρου της Επιτροπής και να ενισχυθεί η συμμετοχή και η ευαισθητοποίηση των πολιτών της ΕΕ στη διαδικασία. Στις 3 Μαΐου 2022, το Κοινοβούλιο ενέκρινε τη [θέση](#) του σε πρώτη ανάγνωση σχετικά με τη μεταρρύθμιση του εκλογικού νόμου, στην οποία έκρινε ότι η διαδικασία των κορυφαίων υποψηφίων θα μπορούσε να επισημοποιηθεί με πολιτική συμφωνία μεταξύ των ευρωπαϊκών πολιτικών οντοτήτων και με διοργανική συμφωνία μεταξύ του Κοινοβουλίου και του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. Κάλεσε επίσης τα ευρωπαϊκά πολιτικά κόμματα, τις ευρωπαϊκές ενώσεις ψηφοφόρων και τις ευρωπαϊκές εκλογικές οντότητες να προτείνουν τους υποψηφίους τους για τη θέση του Προέδρου της Επιτροπής τουλάχιστον 12 εβδομάδες πριν από την ημέρα των εκλογών και δήλωσε ότι αναμένει να καταταγούν οι υποψήφιοι στην πρώτη θέση του αντίστοιχου καταλόγου της εκλογικής περιφέρειας της Ένωσης.

Το 2018, στην ανακοίνωσή της σχετικά με τις [θεσμικές επιλογές για τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας του έργου της Ευρωπαϊκής Ένωσης](#), η Επιτροπή πρότεινε την ιδέα των διακρατικών ψηφοδελτίων ως ένα βήμα προς τη βελτίωση της νομιμότητας των θεσμικών οργάνων της ΕΕ στα μάτια των πολιτών. Η δημιουργία μιας πανευρωπαϊκής εκλογικής περιφέρειας θα μπορούσε να ενισχύσει την ευρωπαϊκή διάσταση των ευρωπαϊκών εκλογών, δεδομένου ότι θα έδινε στους πολίτες τη δυνατότητα να έλθουν σε επαφή με υποψηφίους σε ολόκληρη την Ευρώπη. Ωστόσο, το Κοινοβούλιο έκρινε ότι δεν ήταν ακόμη η κατάλληλη στιγμή για τη δημιουργία μιας διακρατικής εκλογικής περιφέρειας για τις ευρωπαϊκές εκλογές του 2019, αλλά άφησε ανοικτή την πόρτα για μελλοντική συζήτηση. Στην προαναφερθείσα [θέση](#) του σχετικά με τη μεταρρύθμιση του εκλογικού νόμου, το Κοινοβούλιο πρότεινε την καθιέρωση δεσμευτικής γεωγραφικής εκπροσώπησης στους καταλόγους για την εκλογική περιφέρεια της Ένωσης, και ενθάρρυνε τα ευρωπαϊκά πολιτικά κόμματα, τις ευρωπαϊκές ενώσεις ψηφοφόρων και άλλες ευρωπαϊκές εκλογικές οντότητες να διορίσουν υποψηφίους στους καταλόγους σε επίπεδο Ένωσης που θα προέρχονται από όλα τα κράτη μέλη. Αυτή η εκλογική μεταρρύθμιση θα πρέπει να οδηγήσει στη δημιουργία 28 διακρατικών εδρών για την εκλογική περιφέρεια της ΕΕ, επιπλέον των σημερινών 705 εδρών, με πλήρη σεβασμό της γεωγραφικής ισορροπίας και της ισόρροπης εκπροσώπησης των φύλων.

Z. Γενική Γραμματεία του Κοινοβουλίου

Επικεφαλής της Γενικής Γραμματείας του Κοινοβουλίου είναι ο [Γενικός Γραμματέας](#), ο οποίος διορίζεται από το Προεδρείο (άρθρο 234 του Κανονισμού). Η σύνθεση και η

οργάνωση της Γενικής Γραμματείας καθορίζονται επίσης από το Προεδρείο: η Γενική Γραμματεία περιλαμβάνει σήμερα 12 Γενικές Διευθύνσεις και τη Νομική Υπηρεσία. Η Γενική Γραμματεία έχει ως αποστολή να συντονίζει το νομοθετικό έργο και να οργανώνει τις συνεδριάσεις της ολομέλειας και τις λοιπές συνεδριάσεις. Παρέχει επίσης τεχνική και νομική υποστήριξη και εμπειρογνωμοσύνη στα κοινοβουλευτικά όργανα και τους βουλευτές του ΕΚ, προκειμένου να τους στηρίζει στην άσκηση των καθηκόντων τους. Η Γενική Γραμματεία παρέχει υπηρεσίες διερμηνείας και μετάφρασης για όλες τις συνεδριάσεις και τα επίσημα έγγραφα.

Λειτουργία

Στο πλαίσιο των Συνθηκών, το Κοινοβούλιο οργανώνει κατά τρόπο αυτόνομο τις εργασίες του. Ψηφίζει τον Κανονισμό του αποφασίζοντας με την πλειοψηφία των μελών του (άρθρο 232 ΣΛΕΕ). Εκτός αν οι Συνθήκες ορίζουν διαφορετικά, το Κοινοβούλιο αποφασίζει με την πλειοψηφία των ψηφισάντων (άρθρο 231 ΣΛΕΕ). Αποφασίζει για την ημερήσια διάταξη των συνεδριάσεων της ολομέλειας, οι οποίες αφιερώνονται κυρίως στην έγκριση των εκθέσεων που εκπονούνται από τις κοινοβουλευτικές επιτροπές, στις ερωτήσεις προς την Επιτροπή και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στις συζητήσεις επί επίκαιρων και επειγόντων θεμάτων, και στις δηλώσεις της Προεδρίας. Οι συνεδριάσεις των επιτροπών και της ολομέλειας είναι δημόσιες και μεταδίδονται μέσω του διαδικτύου.

Έδρα και τόποι εργασίας

Από τις 7 Ιουλίου 1981 και μετά, το Κοινοβούλιο έχει εγκρίνει διάφορα ψηφίσματα σχετικά με την έδρα του και έχει καλέσει τις κυβερνήσεις των κρατών μελών να τηρήσουν την υποχρέωση που υπέχουν δυνάμει των Συνθηκών, να καθορίσουν δηλαδή μία ενιαία έδρα για τα θεσμικά όργανα. Επειδή τα κράτη μέλη δεν την τήρησαν για μεγάλο χρονικό διάστημα, το Κοινοβούλιο έλαβε μια σειρά αποφάσεων σχετικά με την οργάνωση και τους τόπους εργασίας του (δηλαδή το Λουξεμβούργο, το Στρασβούργο και τις Βρυξέλλες). Στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Εδιμβούργου της 11ης και της 12ης Δεκεμβρίου 1992, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών κατέληξαν σε συμφωνία σχετικά με την έδρα των θεσμικών οργάνων, βάσει της οποίας:

- το Κοινοβούλιο πρέπει να έχει την έδρα του στο Στρασβούργο, όπου πρέπει να πραγματοποιούνται οι 12 μηνιαίες περιόδους συνόδου, συμπεριλαμβανομένης της συνόδου κατά την οποία λαμβάνεται η απόφαση σχετικά με τον ετήσιο προϋπολογισμό της ΕΕ·
- οι πρόσθετες περιόδους συνόδων πραγματοποιούνται στις Βρυξέλλες·
- οι κοινοβουλευτικές επιτροπές συνεδριάζουν στις Βρυξέλλες·
- η Γενική Γραμματεία και οι υπηρεσίες υποστήριξης του Κοινοβουλίου παραμένουν στο Λουξεμβούργο.

Το Κοινοβούλιο επέκρινε αυτήν την απόφαση. Ωστόσο, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1997 – C-345/95) επιβεβαίωσε ότι η έδρα του Κοινοβουλίου καθορίστηκε σύμφωνα με αυτό που σήμερα αποτελεί το άρθρο 341

ΣΛΕΕ. Η ουσία της απόφασης αυτής συμπεριλήφθηκε στη Συνθήκη του Άμστερνταμ με μορφή πρωτοκόλλου που προσαρτάται στις Συνθήκες.

Αν και το Κοινοβούλιο επέκρινε τις εν λόγω αποφάσεις, υποχρεούται να καταρτίζει το ετήσιο πρόγραμμα εργασιών του σύμφωνα με αυτές κατόπιν πρότασης της Διάσκεψης των Προέδρων. Γενικά, κατά τη διάρκεια ενός έτους, το Κοινοβούλιο διεξάγει 12 τετραήμερες περιόδους συνόδου στο Στρασβούργο και έξι διήμερες περιόδους συνόδου στις Βρυξέλλες. Πολλές πρωτοβουλίες έχουν αναληφθεί από βουλευτές, προκειμένου να αποφεύγονται οι συνεδριάσεις στο Στρασβούργο. Για παράδειγμα, το 2012 εγκρίθηκε πρόγραμμα εργασιών που περιλάμβανε δύο διήμερες περιόδους συνόδου κατά τη διάρκεια της ίδιας ημερολογιακής εβδομάδας τον Οκτώβριο στο Στρασβούργο, κάτι που μείωνε τον συνολικό χρόνο συνεδριάσεων στο Στρασβούργο κατά τέσσερις ημέρες. Ωστόσο, έπειτα από προσφυγή της Γαλλίας, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάσισε ότι απαιτούνται δύο πλήρεις περίοδοι συνόδου (Υπόθεση C-237/11) προκειμένου να τηρηθούν οι ληφθείσες αποφάσεις.

Σύμφωνα με το άρθρο 229 ΣΛΕΕ, το Κοινοβούλιο δύναται να συνέλθει σε περίοδο έκτακτης συνόδου, αν το ζητήσει η πλειοψηφία των βουλευτών που το απαρτίζουν, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή η Επιτροπή. Στις 18 Δεκεμβρίου 2006, το Κοινοβούλιο διεξήγαγε, για πρώτη φορά, πρόσθετη σύνοδο της ολομέλειας στις Βρυξέλλες αμέσως μετά το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της 14ης και 15ης Δεκεμβρίου 2006. Αυτή η πρακτική με την οποία δίνεται άμεση συνέχεια στις συνεδριάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου έχει παγιωθεί έκτοτε.

Λόγω της πανδημίας COVID-19, το Κοινοβούλιο έχει επίσης θεσπίσει μέτρα που επιτρέπουν στους βουλευτές να συμμετέχουν εξ αποστάσεως στις συνόδους ολομέλειας και να χρησιμοποιούν διαδικασίες εξ αποστάσεως ψηφοφορίας.

Σύνθεση του Κοινοβουλίου ανά πολιτική ομάδα και κράτος μέλος

[Στη σχετική σελίδα του Κοινοβουλίου](#) μπορείτε να συμβουλευτείτε πίνακα που παρουσιάζει μια επισκόπηση των πολιτικών ομάδων και της σύνθεσής τους.

Eeva Pavy
10/2023

